

Arrest

nr. 207 541 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNICK
Frenchlaan 8
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 15 december 2015 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 21 december 2015 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

De onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2015 werd ingediend te Menen en op datum van 30.10.2015 werd geactualiseerd door :

V., R. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te A. op (...)1995

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde als minderjarige de asielprocedure van zijn ouders. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.09.2009 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk 11 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2008 te verblijven. Echter, het hele gezin heeft zich, na het afsluiten van hun asielprocedure, bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien kreeg het gezin op 08.10.2009, 15.09.2011, 18.04.2012, 16.08.2012 en 21.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het laatste bevel ging bovendien gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Het principe wordt gehanteerd dat het gezin in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gezin diende alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de

ouders van betrokkene, in eerste instantie, en betrokkene zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. We kunnen bijgevolg opmerken dat het zijn ouders zijn die zijn belangen geschaad hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf en door geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben zijn ouders steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat zijn scholing hoofdzakelijk plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het zijn ouders zijn die zijn belangen geschaad hebben door zich, samen met hem, te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien is betrokkene niet meer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene of zijn ouders geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze en die van zijn ouders is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene sinds hij in België verblijft geen strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben en dat hij schoolrapporten en getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, dat als volgt is gemotiveerd:

"(...)
Naam, voornaam: V. R.
geboortedatum: (...)1995
geboorteplaats: .
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat in de beschikking van 11 juni 2018 aan de beide partijen, met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet, de volgende vraag werd gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging”.

De verzoeker heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd. De verweerder heeft echter wel een aantal stukken overgemaakt in antwoord op de voormelde beschikking. Uit deze gegevens blijkt dat de verzoeker op 23 februari 2018 als vluchteling werd erkend. Hij beschikt dientengevolge momenteel, overeenkomstig artikel 49 van de vreemdelingenwet, over een verblijfsrecht van vijf jaar (verzoekers A-kaart werd afgegeven op 11 april 2018 en is geldig tot 30 maart 2023).

De Raad wijst er dan ook op dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker inmiddels een verblijfsrecht heeft verkregen dat verder strekt dan de machtiging tot voorlopig verblijf van één jaar die hem met de eerste bestreden beslissing werd geweigerd. Aangezien de verzoeker thans over een verblijfsrecht (als erkend vluchteling) beschikt, staat tevens vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet, doch zeker, is opgeheven. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de onderhavige vordering, erkent de advocaat van de verzoeker dat er in deze omstandigheden geen actueel belang meer is bij het beroep.

Aangezien de verzoeker recentelijk op een andere rechtsgrond een verregaandere verblijfsrecht heeft verkregen en aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten daarmee is opgeheven, kan hij in de gegeven omstandigheden geen voordeel meer putten uit een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen. De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat er geen belang meer is bij het voorliggende beroep. Dit volstaat om het beroep te verwerpen.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE